

INDEX RERUM PRÆCIPUARUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

A

ACTIO.

Omnis actio causæ secundæ immediate pendet a prima, op. 1, l. 1, c. 4.
Immediatione virtutis et suppositi, ib.
Estque eadem actio qua influit utraque causa in effectum, ib. Opposita opinio est improbabilis, ib.
A volitione Dei, quæ improprie dicitur actio, manat actio causæ secundæ, sed non per aliam actionem, ib.
Actio, ut est a Deo, prius natura esse dicitur, non prioritare causæ, sed nobilitatis, ib.
Actio transiens creaturæ et Dei, eadem, ib., c. 15.

ACTUS BONI MORALITER.

Actus hi non sunt meritorii nisi ex ordinatione Dei, op. 1, l. 2, c. 7.

ACTUS HUMANUS.

Nullus actus indifferens est in individuo, op. 1, l. 2, c. 8.
Quod si esset, Deus dici posset illius auctor, ib.

ACTUS MALUS.

Quibus modis actus malus esse possit, op. 1, l. 2, c. 1.

ACTUS SUPERNATURALES.

An sint, et quid sint actus supernaturales, op. 1, l. 3, c. 1.
Illos elicimus libere, nec aliter sufficerent ad meritum, ib.
Qui actus vocentur supernaturales secundum substantiam, qui vero secundum modum, ib.
Aliqui sunt secundum substantiam supernaturales, ib.
Voluntatem esse causam principalem, licet partialem actuum supernaturalium quidam existimant, op. 1, l. 3, c. 15.
Falso tamen, ib.
Triplex est ordo supernaturalium actuum, ib., c. 17.
Voluntas humana etiam in actibus supernaturalibus seipsam determinat, ib., c. 22.
Sed Deo tribuendus est principaliter talis actus, ib.; ejus initium, ib.

ADAM.

Adæ restituta est tota gratia, non tamen integritas justitiæ originalis, op. 3, disp. 2, sect. 2.

ÆTERNITAS.

Æternitas quid sit, op. 2, l. 1, c. 7. Soli Deo convenit, ib.
Res creatæ non habent præsentiam realem seu coexistentiam cum Deo, ibidem; etiam in æternitate, ib.
Res quæ existunt toti coexistunt æternitati, licet non adæquate, coexistentiaque est successiva, ib.; licet non sit successio in æternitate, ib.
Explicatur mens D. Thomæ dum loquitur de præsentia rerum in æternitate, ib.
Quæ sint rationis signa, quæ in æternitate distinguimus, ib.

AGENS.

Non perficitur quando operatur ex eo præcise quod agit et operatur, op. 1, l. 1, c. 7.
Agens creatum non agit nisi prius motus, quia semper agit virtute accepta ab alio, ib., c. 6.
Agens completum jam in suo genere, nullo complemento indigere potest, ib.
Est autem completum in suo genere ex se ante omnem fluentem qualitatem, vel quod simile, ib.
Agens ex accidenti tantum habet quod non moveat nisi motum, ib., c. 11.

AMICITIA.

In quo differat amicitia a benevolentia et concupiscentia, op. 4, disp. 1, sect. 2.
Amor amicitiae nec includit respectum ad honestatem virtutis, neque ad Deum, ib.

AMOR.

Minor amor, odium appellatur in Scriptura, op. 1, l. 2, c. 5.
Amare non est solum efficere amore, sed informari etiam, op. 1, l. 1, c. 17.

ASSERTIO.

Dei promissio quomodo ad puram assertionem comparetur, op. 4, disp. 2, sect. 2.

ASSERTIO SIMPLEX.

Quam obligationem inducat assertio humana, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Curque ei addatur promissio, ib.
Nihilominus potest sub mortali obligare, ib.
Quando homo asserit se aliquid facturum, non obligatur ad id faciendum, nisi juramentum intercedat vel promissio, ib.

BLASPHEMIA.

Simplex assertio humana quomodo comparetur ad promissionem, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Quantum differat a simplici assertionem Dei, ib.

Blasphemia sacrilegium est contra religionem, op. 6, sect. 2.

AUGUSTINUS.

Quo sensu dicat Augustinus aliquas voluntates non esse a Deo, op. 1, l. 1, c. 13.
Quid Augustinus sentiat de reprobatione positiva, op. 1, l. 2, c. 5.
Circa permissionem peccati exponitur, ib.
Augustinus non sentit unquam determinari nos ad actus malos, op. 1, l. 2, c. 2.
Quo sensu Augustinus dicat, solum Deum præstare ut voluerimus, op. 1, l. 3, c. 5.
Defenditur liber de Ecclesiasticis dogmatibus, ib., c. 9.
Duplex vocatio gratiæ ex Augustino, communis, scilicet, et propria seu congrua, ib., c. 11.
Quæ sit efficax seu congrua ex eodem, ib.
Augustini mens de gratia efficaci, ib., c. 15.
Doctrinæ nomine interdum intelligit Augustinus internam vocationem, ib.
Mens Augustini de electione ad gloriam, ib., c. 18.
Per electionem ad gratiam non intelligit Augustinus electionem ad gloriam, ib., c. 19.
Quo sensu possit intelligi illud Augustini: *Si non es prædestinatus, fac ut prædestineris*, op. 2, l. 1, c. 9.
Quo sensu Augustinus dicat Adæ datum esse auxilium ut perseverare posset, et non ut perseveraret, quod tamen datur electis, ib.

AUXILIUM.

Quid intelligatur nomine auxilii Dei moventis, op. 1, l. 1, c. 5.
Quid sit auxilium Dei per modum concursus, op. 1, l. 3, c. 10.
Si concursus Dei inter auxilia numeretur, nunquam æquale est auxilium ejus qui convertitur, et ejus qui non convertitur, ib., c. 20.
Potest fieri ut cum æquali auxilio ex parte principii unus convertatur, et non alius, ib.
Qui majus habet auxilium potest non converti, et qui minus, intensius operari, ib.
Qui convertitur, majorem gratiam moraliter in ratione beneficii recipit, ib. An aliam physice et in ratione auxilii, ib.

AUXILIUM EFFICAX.

Quid addat auxilium efficax supra sufficiens, op. 1, l. 3, c. 22, et in quo consistat ejus efficacia, ib.
Quid sit, juxta eos qui contendunt consistere in physica motione voluntatis, et quid de illo doceant, op. 3.
Non est in hominis potestate recipere aut non recipere auxilium efficax, ib.

B

BENEFICIUM.

Ex quo pensetur ratio majoris beneficii moraliter, op. 1, l. 3, c. 20.
Probabile est nullam justitiam violari si conferatur beneficium digno, relicto digniori, sed oppositum communis est, op. 6, sect. 3.

BONUM MORALE.

Bona opera moralia non sunt dispositiones ad supernaturalia auxilia, op. 1, l. 3, c. 2.

BEATITUDO.

Essentialis et vera beatitudo non consistit in eo, quod videat beatus se laudari a Deo, op. 5, disp. 2, sect. 1.
Gloria, seu bona existimatio quam de homine Deus habet, non potest esse hominis beatitudo formalis, ib.
Aut objectiva, ib.

C

CAUSA PRIMA ET SECUNDA.

Omnis causa secunda requirit, ad operandum, aliquam applicationem, quæ multiplex est, op. 1, l. 3, c. 16.
Cur causæ secundæ dicantur instrumenta primæ, cum revera sint causæ principales in suo genere? op. 1, l. 1, c. 6.
Non indiget ex vi subordinationis prævia determinatione primæ, ut operetur, ib., c. 7.
Causæ secundæ ex solo consortio aliarum determinantur aliquando, ib.
Nulla causa est determinata ad unum solum individuum, ib.
Quibus modis prima causa secundam moveat juxta D. Thomam? ib., c. 11.
Causa secunda agit in virtute primæ, eo solum quod agit per suam virtutem ab illa participatam, ib.
Causa secunda ideo primæ dicitur subordinata, quia sine illa operari non potest, ib.
Non quia indigeat prædeterminatione physica, ib.
Cur non a casu cum prima jungatur, ib.
Prima causa duobus modis secundis utitur, ib.
Aliud est actionem causæ secundæ esse sub dominio Dei, et esse ex illo, ib.
Qua ratione prima causa secundas applicet ad agendum, ib.
Causa secunda improprie dicitur esse prior in genere causæ materialis, quam prima, ib., c. 15.
Neutra prius alia influit prioritare causalitatis, etiam si prima prius influat alia prioritare, ib.
Causa prima, supposito suo decreto, necessario concurrat cum secunda, ib.
Deus immediate influit in ea omnia quæ fiunt, op. 4, disp. 1, sect. 2.

CHARITAS.

Communicatio Dei suorum bonorum quatenus spectet ad charitatem, op. 6, sect. 1.
Lumen gloriæ datur etiam juxta proportionem charitatis, op. 5, disp. 2, sect. 3.
Meritum essentialis gloriæ principaliter est a charitate, ib.
Tamen formale meritum non est in solis illius actibus, ib.
Actus alterius virtutis potest esse magis meritorius quam actus charitatis, ib.

CHRISTUS.

Non potest dici habuisse præmium infinitum propter solum meritum infinitum, imo nec majus, nisi aucta re data illi in præmium, op. 5, disp. 2, sect. 1.
Satisfactio Christi fundata in promissione et pacto, æqualis fuit ex propria et vera justitia, op. 6, sect. 2.
Fuitque ex rigore justitiæ, ib.
Quomodo stet cum eo pacto meruisse pro Patribus veteris testamenti, ib.
Christi voluntas, etiamsi ex vi unionis determinata fuit ad non peccandum, erat tamen simpliciter libera ad operandum, etiam quoad substantiam actus, op. 1, l. 1, c. 11.

COEXISTENTIA.

Coexistentia nihil aliud est quam simultanea existentia duorum, op. 2, l. 1, c. 7.

COGNITIO.

Actualis existentia objecti non est necessario requisita ad hoc ut cognoscatur, op. 2, l. 1, c. 8.

CONCURSUS.

Concursus Dei quo influit in effectum, nec prævius est, nec distinctus ab actione, qua fit, op. 1, l. 1, c. 4.
Quo sensu causa prima dicatur concurrere immediatius quam secunda, ib.
Cur agens creatum requirat concursum primæ causæ, ib., c. 6.
Cur concursus Dei motionem vocet D Thomas, ib., c. 11.
Deus non concurrat confuse ad actus in particulari, etiam si offerat concursum indifferenter, nec cæco modo, ib., c. 15.
Deus offert voluntati concursum ad alios etiam actus sufficientem, quamvis illos non operetur, ib., c. 14.
Concursus Dei ad malos actus alius est a prædeterminatione, op. 1, l. 2, c. 8.
Concursus Dei proprie dici potest auxilium, op. 1, l. 3, c. 3.
Concursus ad actus supernaturales auxilium supernaturale est, ib., c. 2.
Concursus Dei quomodo non sit indifferens, ib., c. 3.
Concursus non est diversus ab actione causæ secundæ nec in ea ponit aliquid, sed in effectu, ib.
Deus qua voluntate confert suum concursum ad actus malos, op. 1, l. 2, c. 3.
Cur generalis vocetur voluntas Dei, qua offert concursum ad actus malos, ib.
Cur vero dicatur indifferens, ib.
Concursus Dei non potest voluntatem determinare sine illa, op. 1, l. 3, c. 11.
Quid sit auxilium Dei per modum concursus, ib., c. 13.
Deus, ex voluntate quam quasi sub conditione habet circa bonos actus ut fiant, ad illos concursum præbet, ib.
Nullus libere operari potest, quin habeat paratum sibi concursum Dei, op. 1, l. 1, c. 12 et 14.
Quid sit necessarium ut actu operemur, ib., c. 12.
Voluntati, qua præbet Deus suum concursum, voluntas humana potest resistere, ib., c. 15.

CONCILIUM.

Cum omnibus præviis requisitis ad operandum, adhuc in sensu composito voluntas libera manet ad operandum, ex Concilio Tridentino, op. 1, l. 1, c. 10.

CONSILIUM.

Consilium nunquam est circa finem, sed de mediis, op. 4, disp. 1, sect. 2.

CONTINGENS.

Quæ dicatur contingentia improprie, quæ districte et proprie, op. 2, l. 1, c. 1.

CONTINGENTIA.

Quæ sit, et unde proveniat contingentia, op. 2, l. 1, c. 1.
Effectus contingentia provenire potest a Deo, vel a voluntate creata, ib.
Effectus etiam prout sunt a Deo, absolute dici possent contingentes, ib.
Propositiones de futuro contingenti habent determinatam veritatem, ib., c. 2.
Quæ sit illa veritas quam habent propositiones de futuro contingenti, ib., c. 8.
Licet hæc futura non cognoscantur in causa, tamen non cognoscuntur sine causa, vel ejus influxu, ib.

CONTINGENTIUM PRÆSENTIA.

Effectus improprie contingens respectu alicujus causæ, cognosci non potest ex vi causæ proximæ, op. 2, l. 1, c. 1.
Quid requiratur ut certo cognoscantur effectus contingentes futuri a causa libera, ib.
Quid sit præsentia objectiva horum contingentium, ib., c. 9.

CONTRITIO.

Ex natura sua satis non est ad tollendum omnino reatum pœnæ ex culpa ortum, op. 6, sect. 2.

CREATURA.

Creatura a se non habet, sed a Deo recipit jus quod ad illum habet, op. 6, sect. 1.
Creatura jus habens in aliam aliquo modo superior est illa, ib., sect. 2.
Jus unius creaturæ in aliam præcisum esse potest a jure illius, ib.

DATUM ET ACCEPTUM.

Datum et acceptum intervenit in retributione rei promissæ, op. 6, sect. 2.

DEBITUM.

Quando debitum esse possit sine imperfectione, op. 6, sect. 6.

DEUS.

Deus qua ratione sit liber; ipse solus est primum liberum, op. 1, l. 1, c. 8.

Deus ex se nullum prædestinat ad malum culpæ aut pœnæ, op. 1, l. 2, c. 5.
Implicat quod Deus velit determinare physice voluntatem ut libere operetur, op. 1, l. 1, c. 13.
Sed non implicat efficaciter facere ut libere operetur voluntas, ib.
Quomodo moveat Deus voluntatem creatam, op. 1, l. 2, c. 2.
Deus sua voluntate non determinat nostram, etiam in actibus supernaturalibus, op. 1, l. 3, c. 13.
Sola voluntas libera Dei est ratio ob quam ex rebus æqualiter vel inæqualiter bonis unam eligat præalia, op. 1, disp. 1, sect. 2.
Ea, quæ ad convenientem creaturarum gubernationem pertinent, illis negare potest Deus sine aliqua violatione debiti, vel ulla imperfectione, op. 5, disp. 1, sect. 1.
Eadem negare posset Christo, non tamen regimen requisitum ad hoc ut peccare non posset, ib.
Non operaretur Deus libere, si determinaretur necessario ab intellectu et consilio, op. 4, disp. 1, sect. 1.

DEI ATTRIBUTA.

Qua ratione distinguamus attributa Dei, op. 6, sect. 1.
Et quid in eis proprium, quid omnibus commune concipiamus, ib.
Quando virtutes, quæ in nobis sunt, in Deo proprie sint, ib.
Quomodo cognoscendum sit an virtus aliqua formaliter sit in Deo, ib., sect. 2.

DEI AMOR.

Deus non se amat ut finem per amorem quo se amat necessario, op. 4, disp. 1, sect. 2.
Intellectuales creaturas solum amat Deus amore amicitia, ib.
Irrationales creaturas amat Deus amore concupiscentia, ib.

DEI BONITAS.

Decentia divinæ bonitatis magnam habet latitudinem, op. 6, sect. 6.
Sub ea comprehenduntur omnia attributa Dei, ib., sect. 4.

DEI CONCURSUS.

Licet prædefinitione non tollatur libertas, per voluntatem absolutam concurrendi tolleretur, op. 2, l. 1, c. 6.

DEI CONSILIUM.

Ex qua voluntate oriatur consilium justitiæ et gratiæ quæ in Deo reperiuntur, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Consilium justitiæ aliud est vindicativæ, aliud præmiativæ justitiæ, ib.
Consilium est in Deo ablata ignorantia imperfectione quam connotat, op. 4, disp. 1, sect. 1.

DEI DEBITUM.

Debitum solum ex fidelitate et justitia locum habet in Deo, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Debitum quod esse solet inter æquales, in Deo esse non potest, ib.
Deus ex natura sua debitor esse non potest absque aliqua suppositione, ib.

Deus debitor est homini, nec in hoc nomine imperfectionis aliquid donatur, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Debitum justitiæ in Deum potest cadere, ib.
Debitum in Deo ex ejus tantum promissione aut pacto oriri potest, ib.
Debitum justitiæ in Deo quam promissionem supponat, ib.
Expleta conditione condignitatis sub qua Deus aliquid promisit, debitor manet ex justitia, ib.
Promissio sub conditione non condigna, etiam impleta conditione, non inducit in Deo obligationem justitiæ, ib.

DEI DECRETUM LIBERUM.

Decretum Dei non est prima ratio cognoscendi futura contingentia, op. 2, l. 1, c. 6.
Respectus rationis non est de interna ratione decreti liberi Dei, ib.
Et absque ejus cognitione potest cognosci a Deo, ib.
Decretum quo Deus vult futurum actum, non est concomitans ipsum actum, ib.
Res futura est propter decretum, non vero decretum est quia res est futura, ib.
Cur dicatur ex libero decreto Dei solum addi respectum rationis, ib.
Quod si efficax sit, absolute libertatem tollit, etiamsi dicatur supponere scientiam conditionalatam, ib.
Decretum Dei ad concurrendum cum creatura non potest esse absolutum, ib.
Repugnaret enim libertati, ib.
Non repugnant decreta conditionalata, op. 2, l. 2, c. 7.
Decreta libera in Deo nihil reale superaddunt, ib., c. 8.
Deus non cognoscit sua decreta fingendo respectum aliquem rationis, ib.

DEI DOMINIUM.

Deus non amittit dominia rerum dum illas tribuit suis creaturis, op. 6, sect. 1.

DEI FIDELITAS.

Debitum fidelitatis nec derogat libertati Dei, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Nec ejus dominio, ib.
Cum Deus operatur ex fidelitatis debito, operatur etiam secundum consilium voluntatis suæ, ib.
Per promissionem suam manet Deus debitor ex fidelitate, ib.
Quod Deus tribuit ex fidelitate, non necessario tribuit ex justitia, op. 6, sect. 1.

DEI IRA.

In Deo est, ablata imperfectione quam solet connotare, op. 6, sect. 5.

DEI JURAMENTUM.

Juramentum Dei nec est religionis actus, nec firmitatem addit supra promissionem, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Simplex assertio juramento æquivaleret, ib.
Interdum tamen expresse jurat, et non sine causa, ib.

DEI JUSTITIA.

Deus servat justitiam distributivam in reddendis præmiis, op. 6, sect. 3.
 Commutativamque eminenter, ib.
 Quo sensu dicatur formalem justitiam esse in Deo, ib., sect. 1.
 In Deo est peculiare attributum justitiæ, ib.
 Et diversum a fidelitate, ib.
 Justitia secundum suam formalem rationem in Deo reperitur, ib.
 Quid de justitia Dei Theologi sentiant, ib., sect. 3.
 Commutatio requisita ad justitiam potest esse inter Deum et hominem, ib., sect. 2.
 Nec obstat quod res ei non sit utilis futura, ib.
 In Deo esse veram justitiam, ib., sect. 1.
 Justitia quam servat in retributione meritorum commutativa est, ib., sect. 2.
 Eminenterque est commutativa et distributiva, ib., sect. 3.
 Cur tamen distributiva vocetur ab auctoribus, ib.
 Differt tamen a creata justitia commutativa, ib.
 Quo sensu hanc justitiam Deo negent aliqui Theologi, ib.
 Sitne in Deo justitia distributiva, ib.
 Justitia distributiva proprie a Deo servatur in retributione præmiorum, ib.
 Justitia distributiva etiam prout respicit jus alterius in Deo reperitur, ib.
 Quid sit justitia providentialis seu generalis quæ Deo tribuitur, ib., sect. 4.
 Non est hæc virtus aliena a mente Scholasticorum, ib.
 In Deo non est propria justitia legalis, ib.
 Justitia vindicativa est voluntas quam Deus habet vindictæ, ib., sect. 5.

DEI LIBERALITAS.

In Deo est vera liberalitas, op. 6, sect. 1.
 Et in quo differat ab ejus misericordia, ib.
 Quo fundamento aliqui negent in Deo attributum hoc, ib.
 Ex eo quod liberalitas Dei respiciat ampliorem materiam, non desinit esse vera liberalitas, ib.
 Ad hanc virtutem simul et charitatem pertinet in Deo retributio suorum bonorum, ib.

DEI LIBERTAS.

Deo convenit libertas a peccato et a miseria, op. 4, disp. 2, sect. 1.
 Indifferentia passiva in Deo non est, activa vero sine errore negari non potest, ib.
 In quibus actionibus Deus liber sit quoad specificationem, ib.

DEI MAGNIFICENTIA.

Quid sit, op. 6, sect. 1.
 Dei magnificentia non distinguitur a liberalitate Dei, ib.
 Vere tamen in ipso est. *ibid.* et seq.

DEI MISERICORDIA.

Ab ea provenit actus quo tribuit aliqua præmia sine prævia promissione aut pacto, op. 6, sect. 3.

DEI OMNIPOTENTIA.

Omnipotentia Dei attributum est ratione distinctum a voluntate, op. 1, l. 1, c. 14.

DEI OPERATIO.

Deus per intellectum operatur, op. 4, disp. 1, sect. 2.
 Potentia et operatio in Deo a consilio differunt, ib.
 Deus voluntarie operatur quæcumque operatur ad extra, ib.

DEI PREVISIO.

Futurum contingens non revelatur a Deo ut prævisum in causa, op. 2, l. 2, c. 2.

DEI POTENTIA.

Potentia Dei ratione differt a scientia et voluntate, op. 4, disp. 1, sect. 2.

DEI PROMISSIO.

Deum aliquid promittere non repugnat, op. 4, disp. 2, sect. 2, et per promissionem factam manet jam debitor, ib.
 Simplex assertio Dei promissio est eminentissime, ib.
 In quo differat comminatio a promissione, ib.
 Liberaliter Deus adimplet ea quæ promisit absolute, ib.

DEI RELIGIO.

In Deo respectu sui ipsius nulla est religio, op. 4, disp. 2, sect. 2.

DEI SCIENTIA.

Quomodo scientia secundum specialem rationem scientiæ in Deo sit, op. 6, sect. 1.
 Quid velint Patres quando docent res esse futuras quia præsciuntur a Deo, op. 1, l. 1, c. 13.
 Deus non accipit cognitionem a rebus, ib.
 Deus ex se habet scientiam rerum futurarum, ib.
 Aque certa est respectu bonorum et malorum operum voluntas, tamen aliter se habet in his quam in illis, op. 1, l. 3, c. 14.
 Quid requiratur ut objectum aliquod cadat sub scientiam Dei, op. 2, l. 1, c. 2.
 De fide est Deum cognoscere futura contingentia, ib.
 Modus cognoscendi futura conditionata quam difficilis, ib.
 Deo non convenit conjecturalis cognitio, ib., c. 3.
 Contingentia futura non possunt cognosci in proxima causa, ib.
 Quatenus dicatur Deus per ideas cognoscere futura contingentia, ib., c. 4.
 Scientia visionis non est causa rerum, ib., c. 5.
 Non quia res sunt, eas cognoscit Deus, ib.
 Decretum concurrenti cum voluntate non sufficit ad cognitionem actus futuri, ib., c. 6.
 Permissio futuri actus mali non satis est ut in ipsa sola certo cognoscatur, ib.
 Futura contingentia non cognosci a Deo ob realem præsentiam rerum in æternitate, ib.
 Deum in efficacia suæ scientiæ non cognoscere futura contingentia, ib., c. 5.
 Res creatæ objective solum sunt Deo præsentis, ib., c. 7.

Scientia futurorum in Deo eadem est ac præsentium, ib., c. 7.
 Per simplicem intuitionem veritatis cognoscit Deus futura contingentia, ib., c. 8.
 Quæ requirantur ad cognitionem hanc ex parte objecti et principii, ib.
 Æternitas et coexistentia rerum cur requiratur ad hanc scientiam, ib.
 Et exponitur D. Thom., ib.
 Scientia Dei cum contingentia effectuum non pugnat, ib.
 Quæ scientia necessaria sit absolute, et quæ ex suppositione, ib., c. 9.
 Quæ vero in ratione causæ, ib.
 Scientia Dei semel determinata a voluntate ita necessario agit ac si a natura determinaretur, ib.
 Conditionalis illa: Si Deus scivit Petrum peccaturum, peccabit, vera est, ib.
 Et quomodo necessaria, ib.
 Quomodo sit verum, Petrum posse non peccare, etiamsi Deus sciat esse peccaturum; vel, Petrum posse facere ut Deus sciat non esse peccaturum, ib.
 Quo sensu necessarium sit omne scitum a Deo, ib.
 Quam certum sit esse in Deo scientiam conditionatam futurorum contingentium, op. 2, l. 2, c. 1.
 Probatur ex Patribus, ib., c. 2.
 Scientia conditionata non inepte dicitur scientia media, ib., c. 3.
 Comprenderitur tamen ab Scholasticis sub scientia visionis, ib.
 Divisio scientiæ in scientiam visionis et simplicis intelligentiæ adæquata est, ib.
 Et quid utraque significet, ib.
 Quomodo futura conditionata cognoscantur, ib., c. 7.
 Hæc futura non cognoscuntur in decreto libero Dei, ib.
 Si sola comprehensio non satis est ad cognoscendum quid sit factura voluntas, nec sufficit supercomprehensio, ib.
 Futura conditionata in seipsa cognoscuntur a Deo, ib.
 Deus cognoscit sua decreta etiam ut futura, ib., c. 8.
 In alio priori signo quam sunt, ib.
 Eo ordine fertur scientia in objecta, quo ipsa sunt cognoscibilia, ib.
 Scientia conditionata non impedit libertatem quoad exercitium aut specificationem, ib.

DEI VOLUNTAS.

Quidquid Deus operatur, voluntate sua operatur, op. 1, l. 1, c. 14.
 Quomodo divina voluntas influat cum nostra ad actus liberos, ib.
 Cur generalis vocetur voluntas Dei, qua offert concursus ad actus malos, op. 1, l. 2, c. 3.
 Effectus aliquis est a Deo sine ejus absoluta voluntate beneplaciti, ib.
 Quomodo differat voluntas concurrenti a voluntate determinandi, ib.
 Sua bonitas Deo est formalis ratio volendi, bonitas vero creaturæ quasi materialis, op. 4, disp. 1, sect. 2.
 Dei indifferentia in volendo in quo consistat, ib.
 Deus seipsum necessario, quæ vero extra se sunt libere vult, ib.
 Aliqualis necessitas quoad specificationem invenitur in divina voluntate, ib.
 Et unde oriatur, ib.

Non potest Deus nolle bonum qua bonum, sicut nec complacere in malo qua malum est, op. 4, disp. 1, sect. 2.
 Duplex actus voluntatis in Deo est circa actus liberos hominis, ib., sect. 1.
 Quid sit operari Deum secundum consilium voluntatis suæ, ib.
 Deus velle non potest quæ ex se mala sunt et turpia, ib.
 Vera voluntas est et propria, sed non efficax, ea qua vult Deus omnes homines salvos fieri, ib., sect. 2.
 Quando castigat Deus, complacet voluntate simplici in contrario bono, ib.
 An concedi possit in Deo involuntarium secundum quid, ib.
 Voluntas puniendi, quam Deus habet, ex analogia ad nostras, involuntaria dicitur, ib.
 Omnia Deus vult ut media, quæ extra se vult, ib.
 Quando sit verum rem esse futuram, quia Deus eam vult, ib.

DEMON.

Dæmon habet peculiarem vim ad cognoscendos malos actus, op. 2, l. 1, c. 1.

DETERMINATIO.

Determinatio physica quid, op. 1, l. 1, c. 5.
 Augustinus non sentit unquam determinari nos ad actus malos, ib., c. 17.

E

ELECTIO.

Profundum mysterium divine electionis in quo consistat, op. 3, n. 57.
 Deus nullum eligit propterea quod videat consensus esse gratiæ, ib.
 Neque electio neque prædestinatio est propter merita prævisa, op. 2, l. 2, c. 6.
 Electio interdum necessario oritur ex intentione, op. 1, l. 1, c. 3.
 In omni actu libero invenitur aliqualis electio, ib., c. 16.
 Electionem ad gloriam non esse ante prævisa merita qui dicant, et quo fundamento, op. 1, l. 3, c. 16.
 Probabilis est ista opinio, ib.
 Probabilius longe est electionem ad gloriam esse factam ante prævisa merita, ib.
 Electio hæc libertati non repugnat, ib.
 Et juxta Augustini mentem, ib.
 Et sacram Scripturam, ib.
 Estque formalis et absoluta electio gloriæ, ib.
 Explicantur Patres, qui significant electionem ad gloriam esse factam post prævisa merita, ib., c. 18.
 Electio intentionalis et executiva ratione differunt in Deo, sicut differunt et ipsa in artifice, ib., c. 19.
 Deus non eligit nos ad gloriam ut essemus sancti in hac vita, ib.
 Quam aperte constituat Augustinus electionem ante prævisa merita, ib.
 Sine ullo fundamento trahitur in oppositam sententiam S. Thomas, ib.
 Semper intentio finis prior est electione mediorum, sive physica sint, sive moralia, ib.
 Ex electione efficaci non sequitur in tempore dari gloriam sine intuitu meritorum, ib.